Ikona pokrokových liberálních levičáků Michael Moore obrátil a stal se novým hrdinou "klimatického popíračství"

- CZ24 News | 17. května 2020

USA: „Jak se ten, kdo byl po desetiletí ikonou pokrokových liberálních levičáků, tj. Michael Moore, stal hrdinou klimatických popíračů a krajní pravice?" zeptejte se rozzuřeného v slzách truchlícího George Monbiota z levicové hlásné trouby progresivismu Guardian.

Jednoduše tím, že pro změnu začal říkat pravdu.

Jako skoro všichni ostatní prominentní levičáci, jejichž jména jsou světově proslulá, i Moore nakonec přiznal, že císař obnovitelných energií je nahý. Ty tzv. obnovitelnosti mají hodně daleko k bájným „čistým" energiím či „zeleným" energiím a jsou to ve skutečnosti špinavé, hnusné, planetu ničící zmetky.

Film Planeta lidí od ekologistického dokumentaristy, výkonného producenta Moora, který režíroval a jehož je hvězdou jeho druh levičák Jeff Gibbs, má teď na YouTube už přes 7 milionů zhlédnutí.

Jejich přirození levicoví spojenci jsou z toho ale smutní. A opravdu někteří z nich, jako levicový aktivista Josh Fox a diskreditovaný klimatický vědec Michael Mann, se nejdříve pokoušeli, aby distributoři ten film stáhli.

Když jim došlo, že to není možné, film zůstává ohromně dostupný pro volné zhlédnutí na YouTube, tak pak začali couvat ze svých hrozeb. Svoji vystrašenost zdůvodnili dost neohrabaně tvrzením: „Nechceme tomu útoky na film dělat ještě další publicitu navíc."

Muselo by vám zkamenět srdce, abyste se nerozchechtali nad tím, jaké Moorova bomba proti obnovitelným energiím vyvolala v Zeleném hnutí úpění, skřípění zuby a naprostý zmatek.

Samozřejmě, že ten film neříká nic, co bych třeba já na Breitbart a jinde neříkal už více než deset let: že ty obnovitelnosti jsou předražené, pro životní prostředí zkázonosné, nesnižují využití fosilních paliv, nesnižují emise CO2, masově vraždí ptáky a netopýry, zohavují výhled, hyzdí přírodu, sypou do kapes já-na-bráchystickým privilegovaným pseudo-kapitalistům na úkor běžných uživatelů energií atd.

Ale tím, co z filmu činí obzvláště smrtonosnou a účinnou zbraň proti Zelenému hnutí, je skutečnost, že tentokrát, místo aby to udělal jeden z jejich věhlasných nepřátel, tak je to pro změnu z vlastních řad od jejich přirozeného pokrokového liberálního spojence.

Jak už jsem říkal v Spectator Australia:

Samozřejmě, že když zlý pravičák jako já na tyhle věci poukáže, tak to lze mezi Levičáky snadno ignorovat jako bláboly olejáři financovaného (což bych rád) fašisty. Když to ale přichází od Moora a Gibbse, tak už to nefunguje, a proto se teď proti tomu zdvihá takový poprask ze strany propagandistů obnovitelností na levici jako je Josh Fox (dokumentarista za strašně pochybnou polemikou proti frackingu Gasland – Plynová země), který v klasickém stylu levičáků vynakládal maximální úsilí o znemožnění takovéto argumentace tím, že distributor ten film stáhne.

Když nemůžete zavrhnout argumentaci nepřítele jejím prokletím jako, že jde o fašismus financovaný olejáři, tak co můžete dělat?

Monbiotovo ulítlé řešení je nazvat jej místo toho rasistou. Zjišťuje, že za známými obavami Moora a Gibbse z „přelidnění“ musí být, jak Monbiot jedovatě poukazuje, nenávist k „černým a hnědým“ lidem.

Téměř veškerý růst těch čísel o populaci je v chudých zemích převážně obývaných černými a hnědými lidmi. Když na tento problém poukazují boháči, jako Moore a Gibbs, bez potřebných námitek, tak v podstatě říkají: „Ten problém nejsme my se svým konzumem, jsou to oni, se svým množením.“ Není těžké pochopit, proč ten jejich film krajní pravice tak miluje.

Proti Moorovi a Gibbsovi se určitě dá rozumně vznést spousta obvinění. Ale určitě bych u kohokoliv z nich pochyboval o rasismu. Copak Moore svého času nenapsal knihu zvanou Blbí bílí muži? Monbiot musí být ve svém zdejším obvinění opravdu zoufalý a skoro až nactiutrhačný.

To platí i o té nadávce do „krajní pravice“. To je pro něj ospravedlnění pro jeho tvrzení, je to odkaz na můj první článek na Breitbar k tomuto tématu nazvaný Delingpole: Michale Moore je teď největším nepřítelem Nového zeleného údělu.

No a tady je definice „krajní pravice“ z Wikipedie:

Krajně pravicové politiky jsou politiky vzdálené od spektra levice-pravice, které stojí na politické pravici zvláště, co se týče extrémního nacionalismu, ideologií národovectví a mají autoritářské tendence.

Obvykle se popisují na základě historické zkušenosti s fašismem a nacismem, kdy dnes jde o neo-fašisty, neo-nacisty, třetí postoj, alternativní pravici, bílý nacionalismus a další ideologie či organizace, které vyznávají ultranacionalismus, šovinismus, xenofobii, teokracii, rasismus, homofobii, anti-komunismus nebo reakční názory. Ty by mohly vést k útlaku, násilí, nuceným asimilacím, etnickým čistkám a dokonce i genocidě proti skupinám lidí na základě jejich údajné podřadnosti, nebo jejich vnímané hrozby pro domorodou etnickou skupinu, národ, stát, národní náboženství, dominantní kulturu nebo ultrakonzervativní tradiční sociální instituce.

Takovýto popis je zjevně hodně daleko od mého klasického liberálního/libertariánského/konzervativního politického myšlení a přemýšlím, zda bych za to Monbiot a Guardian neměl žalovat? Určitě je to velice líně vymyšlený, zavádějící kec, kterým se snaží odvést od skutečného tématu k nějakým ideologickým blafům.

Také reakce Michaela Manna, pachatele ‚Hokejkové křivky‘, byla podobně ubohá a zoufalá.

Ten napsal do Newsweeku:

Pouze v Trumpovské éře osvícení plynovými hořáky se mohlo stát, že progresivní filmař vyprodukoval polemické premisy absurdních tvrzení, že v pozadí našich snah skoncovat s naší závislostí na fosilních palivech stojí ve skutečnosti utrapravicoví plutokraté.

No. Jen proto, že se skutečná fakta vysloví pobouřeným tónem, to z nich, milý Mikey, nedělá nepravdu.

On ale ještě vykřikuje:

S čím se teď potýkáme, je fakt, že jejich zavádějící polemika dále prosazuje agendu zájmů fosilních

paliv a jejich taktiku popírání, zdržování, odvracení pozornosti a odrazování tím, že nás zasypávají zavádějícími a falešnými povídačkami o škodlivosti obnovitelných energií. Moore s Gibbsem sabotují spásu v podobě společenské a ekonomické dekarbonizace, která je tak kriticky důležitá, abychom zabránili katastrofickému planetárnímu oteplování.

Jsou to však jen slova, vzteklá slova, která vůbec ničím nezpochybňují ty argumenty, které Moore s Gibbsem o „obnovitelné energii" vznesli, že je zkázonosná pro životní prostředí, neefektivní a morálně zvrhlá.

Prostě řečeno, ty obnovitelné energie jsou tím nejšpinavějším otevřeným tajemstvím Zeleného hnutí a jeho největší slabinou. Jakmile vám dojde, že energetické větrníky, panely solárních baronů, řepková biopaliva atd. nejsou schopna planetu nijak zachránit, pouze jí škodí, a teď už začíná být velice těžké ospravedlnit ten Zelený nový úděl, jehož základní premisou je, že potřebujeme vyhodit více peněz za obnovitelnosti.

Např. neexistuje žádný vědecký důkaz, že větrná energie, jak to např. tady vysvětlil John Droz, nás zachrání před nějakým následným uvolňováním CO2. (Což ale nakonec mělo být důvodem jejich existence).

Na druhou stranu ale existuje spousta dokladů o tom – jen se podívejte na Moorův dokument – že to páchá rozsáhlé škody.

Až dosud Klimaticko-průmyslový komplex úspěšně pravdu o tom zatemňoval mixem úplatků (včetně kupování si novin a časopisů, které by to opravdu měly vědět lépe), dezinformací, šikanování a právních útoků.

Jedním ze zvláště ohavných příkladů toho, jak zvrhle se průmysl obnovitelností chová, je profesor ze Stanfordu Mark Jacobson, který se přidal Michaelu Mannovi a Joshi Foxovi v jejich pokusech od o odstranění filmu Planeta lidí.

Celý odporný příběh Jacobsona vyprávěl ve Forbesu Robert Bryce.

V podstatě to probíhalo takto. V roce 2015 se Jacobson stal vedoucím autorem studie zvané ‚Nízkonákladová řešení problémů spolehlivosti elektrických sítí se 100 procentním pokrytím dostupným větrem, vodou a sluneční energií s univerzální použitelností.'

Po jeho tvrzení, že planetu lze pohánět 100 procentně obnovitelnostmi, lačně skočili takoví, jako Leonardo DiCaprio, Bill Nye a Bernie Sanders, který „přijal Jacobsonův nesmyslný plán úplné obnovitelnosti jako energetickou platformu pro svoji prezidentskou kandidaturu 2016." Také po něm chňapl Bill McKiben, aktivista, jehož věrohodnost je v Moorově filmu pěkně rozcupovaná. McKibben na základě Jacobsonovy práce tvrdil, že USA mohou do roku 2015 pokrýt všechny své energetické potřeby ze „slunce, větru a vody."

Jenže měli smůlu a Jacobsonova studie byla vyvrácena. V roce 2017 se do ní důkladně pustili vědci jako např. matematik z Colorada Chris Clack.

Bryce ten příběh líčí:

Ale v červnu 2017 vydal Clack a 20 dalších vrcholných vědců práci v žurnálu Pokroky Národní akademie věd, která Jacobsonův článek z roku 2015 roznesla na kopytech. Clack se svými spoluautory, k nimž patřil Dan Kammen z University of California-Berkley, bývalý předseda Výboru vědeckých poradců Agentury ochrany životního prostředí Granger Morgan a Jane Long z Lawrence Livermore National Laboratory, dospěli k závěru, že Jacobsonova práce obsahuje „spoustu

zkratovitých závěrů a chyb.“ Také prohlásili, že v článku používal „neplatné modelovací nástroje, že obsahovala modelovací chyby a vycházela z nesmyslných a neadekvátně podpořených předpokladů.“ Tyto chyby „ji činí jakožto návod k odhadování pravděpodobných nákladů, technické spolehlivosti nebo využitelnosti větrné, solární a hydroelektrické energetiky na 100 procent pochybnou.“

Jednou z nejzevnějších vad na Jacobsonově systému je to, že by potřeboval neskutečně obrovské výměry pozemků pro jeho plány. Jacobsonův nápad na všechno obnovitelné vyzýval k instalaci 2,5 terawattů (2,5 bilionu wattů) kapacity větrné energie, kdy většina toho by byla na pobřeží. Clack se svými kolegy zjistil, že umístění všech těch větrných turbín k uspokojení Jacobsonových vizí na všechno obnovitelné by vyžadovalo „skoro 500 000 čtverečních kilometrů, což je zhruba 6 procent kontinentálních Spojených států a více než 1 500 čtverečních metrů půdy pro větrné turbíny na každého jednotlivého Američana.“

Jacobson zareagoval jako správný pokrokový lepšo-člověk, a místo aby se pustil s Clackem do civilizované debaty, tak jej žaloval pro pomluvu. Rovněž žaloval Národní akademii věd pro odškodnění 10 milionů $, prý za porušení smlouvy.

Jacobsone, možná nebudeš rád, když uslyšíš, že jsi už ten spor prohrál, a je to ještě lepší. Chtějí po něm „právní poplatky 1 milion $ nebo více za podání žaloby, pro kterou nebyl vůbec žádný důvod.“

Je to velice rozsáhlé téma, které lze ale shrnout velice jednoduše: obnovitelné energie jsou jednou z nejšpinavějších šmelin na této planetě. Tím, že na to Michael Moore ve svém dokumentu poukázal, nám všem prokázal ohromnou laskavost.

Teď už by mě dokonce zajímalo, jestli není ve skutečnosti tím neúčinnějším spícím agentem Donalda Trumpa. Vždyť dokonce i první Moorův dokument Roger a já představoval klasické Trumpovské téma: zničení průmyslové základny amerického středozápadu s obživou pro kvalifikované dělnictvo (v tomto případě šlo o automobilový průmysl ve Flint v Michiganu), který se zhroutil díky přemístění výroby amerických aut za hranice (do Mexika).

Také víme, že Moore nosí čepičku baseballku. Takže ji třeba nakonec zkusí vyměnit za MAGA čapku (Trumpova přívržence).

Greg Allen/Invision/AP

JAMES DELINGPOLE